

Arrest

nr. 116 178 van 19 december 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 18 september 2013 houdende de weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag en van de beslissing van 18 september 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 12 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. VANHOECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 14 augustus 2013 een tweede asielaanvraag in. Op 18 september 2013 werd hem door het CGVS een beslissing tot weigering inoverwegingname betekend. Dit is de eerste bestreden beslissing.

Op 26 september 2013 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (13*quinquies*) gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing.

"A. Feitenrelaas

U bent een Kirgizisch staatsburger van Oejgoerse origine en u bent afkomstig uit Tokmak. Op 4 maart 2013 vroeg u in België voor de eerste maal asiel aan. Op 9 april 2013 werd door het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U keerde niet terug naar Kirgizië en diende op 14 augustus 2013 in België een tweede asielaanvraag in. Als nieuwe elementen haalt u aan dat u via telefonisch contact met uw zoon en uw broer vernomen heeft dat de mensen met wie u problemen kende nog steeds langskomen op zoek naar u.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw vorige asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden. U baseert uw huidige tweede asielaanvraag louter op bijkomende verklaringen, waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet (de personen die u wilden afpersen komen nog steeds langs of zoek naar u). Uw vorige aanvraag werd door het CGVS afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen..."

En

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN – ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 74, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij hst koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk, besluit van 27 april 2007, wordt aan de genaamde (...) het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

(1) Betrokbene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor een onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet langer gemachtigd is om drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven dagen tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan na een derde land heeft meer dan twee asielaanvragen ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag, inderdaad aangezien betrokkene al op 04/03/2013, 14/08/2013 asiel heeft aangevraagd en door de beslissing tot weigering van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid. van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verzoekende partij heeft geen belang bij de huidige vordering tot nietigverklaring aangezien de bestreden beslissing steunt op het motief dat betrokkene zich bevindt in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Het gaat *in casu* om een gebonden bevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde, zodat deze na een eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing niet anders kan dan verzoekende partij opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Bovendien is het zo dat een eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing evenmin belet dat de verzoekende partij onder de gelding valt van eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. Deze bevelen zijn definitief geworden en kunnen door de verwerende partij steeds worden uitgevoerd. Verzoekende partij heeft dus geen belang bij de huidige vordering.

2.2. Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt: *“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.”* Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden. *In casu* werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen. De verzoekende partij betwist evenmin de feitelijke motieven van de bestreden beslissing. Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de wet van 15 december 1980 vereiste documenten, een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij geen nut opleveren.

Het betoog van de verzoekende partij met betrekking tot de artikelen 2, 3, 5, en 9 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), doet geen afbreuk aan voorafgaande vaststellingen.

Verzoeker voert een vierde middel aan:

“Schending van artikel 2, 3, 5 en artikel 9 van het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden ondertekend op 4 november 1950 te Rome, en goedgekeurd bij wet van 13.05.1955. Artikel 2 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden bepaalt dat: (...) Artikel 3 bepaalt: (...). Artikel 5 bepaalt: (...) Waar de 2de asielaanvraag niet in overweging werd genomen worden ten eerste de artikelen 2, 3 en 5 van het EVRM geschonden. Artikel 2 stelt uitdrukkelijk dat het recht op leven wordt beschermd. Artikel 3 stelt duidelijk dat niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Artikel 5 stelt dat ieder recht heeft op veiligheid. Bij een

terugkeer naar Kirgizstan loopt verzoeker het reëel risico dat hij onderworpen wordt aan onmenselijke vernederende behandeling. Het CG deed evenwel niet het minste onderzoek naar dit reëel risico! Zij nam haar beslissing zonder in het bezit te zijn van de nieuwe bewijskrachtige bewijsstukken. Verzoeker kan bij een terugkeer naar Kirgizstan onmogelijk de bescherming inroepen van de overheid en de politie, gezien het juist hen zijn die hem vervolgen en meewerken aan de corruptie en bedreigingen door Kirgiezen lastens Oezbeken. De bestreden beslissing van het CGVS werd duidelijk niet op zorgvuldige wijze genomen en de stukken werden op geen enkele wijze onderzocht daar de beslissing zelfs werd genomen zonder deze nieuwe stukken. Nochtans komt bij een terugkeer van verzoeker naar Kirgizstan zijn leven in gevaar. Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing de artikel 2, 3 en 5 van het EVRM schendt.”

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). De verzoekende partij brengt bovendien geen concrete gegevens bij waaruit blijkt dat er na het nemen van de bestreden beslissing nieuwe elementen zijn ontstaan die een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maken. De verzoekende partij beperkt zich tot loutere beweringen, en bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat zij het enkel heeft over een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling. Verzoeker betoogt ook in het kader van het vierde middel dat verweerder *“haar beslissing (nam) zonder in het bezit te zijn van de nieuwe bewijskrachtige bewijsstukken”*. Het volstaat hiervoor te verwijzen naar de bespreking van de eerste drie middelen.

Een schending van de artikelen 2, 3, 5 en 9 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Drie middelen aangevoerd door de verzoekende partij:

“Eerste middel.

A. Schending van artikel 1A Conventie van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Artikel 1A van de Conventie van Genève bepaalt het volgende: (...). Verzoeker voldoet aan de voorwaarden om erkent te worden als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft 'een gegrond toekomstige' vrees voor vervolging wegens zijn ras, meer bepaald zijn Oeigoerse origine. Het CG kan niet ontkennen dat in Kirgizstan er sprake is van interetnisch geweld tussen Kirgiezen en Oezbeken waarbij herhaaldelijk gebruik wordt gemaakt van dreigementen door onbekenden lastens Oeigoeren. Verzoeker werd slachtoffer van dergelijk dreigement door onbekenden van Kirgische origine lastens hem van Oeigoerse origine. Het is in Kirgizstan trouwens nog steeds een vaststaand feit dat dreigementen door onbekenden worden geuit lastens personen van Oeigoerse origine. Heden kon verzoeker bewijsstukken bekomen die de waarachtigheid van zijn eerste asielaanvraag volledig ondersteunen:

- Stuk 6 Verklaring werkgever dat 2 onbekende mannen de heer Azizov op werk kwamen halen;
- Stuk 7 Medisch attest naar aanleiding van slagen en verwondingen dd. 9.12.2013;
- Stuk 8 CD met video-opname inhoudende bedreiging van zijn broer en moeder door de Politie.

Daarnaast legt verzoeker ook bewijzen voor van zijn identiteit en etnische origine (stukken 3-5 en 9). Verzoeker had effectieve etnische problemen en de dreigementen zijn nog steeds actueel. Het CG deed geen enkel onderzoek naar bovenstaande nieuwe stukken, waar verzoeker bij de DVZ niet werd gevraagd zijn nieuwe stukken te overleggen. Dit gaat niet op! De beslissing van het CG stellende dat verzoeker enkel beschikt over "bijkomende verklaringen" is dan ook niet correct. Dit is onaanvaardbaar waar verzoeker duidelijk bij een terugkeer een reëel risico op ernstige schade wegens onmenselijke en vernederende behandeling en zelfs om vermoord te worden wegens zijn Oeigoerse origine. Bij de minste twijfel geldt nog steeds het voordeel van verzoeker. Het Commissariaat maakt duidelijk een verkeerde beoordeling, niet in het bezit zijnde van de nieuwe stukken. Het dossier dient minstens te worden terugverwezen naar het CGVS voor nader onderzoek van de nieuwe stukken in het bezit van verzoeker.

B. Schending van artikel 48/2 juncto 48/4 van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: (...). Verzoeker voldoet minstens aan de voorwaarden om de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend. Het CG kan niet ontkennen dat er in Kirgizstan sprake is van interetnisch geweld tussen Kirgiezen en Oezbeken waarbij herhaaldelijk gebruik wordt gemaakt van dreigementen door onbekenden lastens Oeigoeren. De zaak in casu betreft het zoveelste dreigement door onbekenden van Kirgische origine lastens een persoon van Oeigoerse origine, in deze verzoeker. Het is in Kirgizstan trouwens nog steeds een vaststaand feit dat dreigementen door onbekenden worden geuit lastens personen van Oeigoerse origine in dit intern etnisch conflict. De dreigementen zijn nog steeds actueel wat blijkt uit de video-opname waar de Politie de broer en moeder van verzoeker bedreigen de 25.000 dollar te voldoen voor verzoeker (stuk 8). Het is duidelijk dat verzoeker bij terugkeer naar Kirgizstan gevaar loopt voor ernstige schade, bestaande uit foltering of onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing (art. 3 EVRM) en ernstige bedreiging van zijn leven of de persoon van verzoeker. Mocht verzoeker bescherming kunnen genieten in Kirgizstan dan had hij zijn land niet verlaten. De Politie en ook de advocaat die hij consulteerde stelden uitdrukkelijk dat verzoeker het slachtoffer geworden was van dreigementen door criminele onbekenden en hij het land diende te ontvluchten. Men kan niet ontkennen dat verzoeker een reëel risico loopt voor het lijden van ernstige schade bij een terugkeer naar Kirgizstan. Kirgizstan staat algemeen gekend voor algemene corruptie en willekeur en vervolging om etnische redenen, wat blijkt uit de internationale verslaggeving. Het CG deed evenwel geen enkel onderzoek naar de nieuwe stukken van verzoeker. Voor het overige verwijst verzoeker naar de uiteenzetting hierboven.

Tweede middel

Schending van artikel 57/6 en 62 van de vreemdelingenwet van 15.12.1980, van de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijk motiveringswet van 29.07.1991, van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en van de zorgvuldigheidsplicht. Artikel 62 bepaalt het volgende: (...). Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St. nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St. nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev. Dr. Etr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993). Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende: (...). De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev. Dr. Etr. 1996, 249). Verzoeker meent dat bovenvermelde rechtsregels door de het CGVS in casu werden geschonden. Verzoeker vordert dan ook op grond van een schending van artikel 62 Vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht de vernietiging van bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken. Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken vooreerst niet adequaat en geenszins op afdoende, nauwkeurig en volledig wijze motiveert. Het CGVS motiveert haar redeneringen ofwel helemaal niet ofwel op zeer algemene en vage manier, voor zover men al kan spreken van enige 'motivering'. Nochtans, de voornoemde wettelijke beschikkingen (artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980) vereisen een formele, duidelijke, precieze, adequate, geldige en voldoende motivering. De in casu bestreden beslissing voldoet zekerlijk niet aan deze vereisten waar er ofwel geen enkele motivering wordt gegeven ofwel deze slechts is gesteld in een stereotiepe en algemene bewoording. Het CGVS heeft op geen enkele wijze rekening gehouden met de nieuwe stukken van verzoeker die verzoeker niet werd gevraagd neer te leggen. Er is duidelijk één en ander mislopen bij de DVZ en/of het CGVS, waardoor de nieuwe bewijskrachtige stukken van verzoeker niet werden aanschouwen. De enkele motivering als zou verzoeker enkel beschikken over "bijkomende verklaringen" is niet correct. De motivering van het CGVS is dan ook geen geldige motivering gezien het CGVS is uitgegaan van verkeerde veronderstellingen dat verzoeker geen nieuwe stukken heeft. Het is dan ook duidelijk dat het CGVS geenszins de gegevens correct heeft beoordeeld en op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is gekomen. De bestreden beslissing werd niet op zorgvuldige wijze genomen en de stukken en algemeen bekende gegevens werden zelfs op geen enkele wijze onderzocht. Uit bovenstaande blijkt dat het CGVS haar zorgvuldigheidsplicht totaal niet in acht heeft genomen. De stereotiepe motivering van het CGVS is in casu duidelijk niet adequaat en onvoldoende en zelfs totaal niet correct. Zij gaat duidelijk voorbij aan de concrete gegevens van huidige zaak en de nieuwe stukken in het bezit van verzoeker. De zorgvuldigheidsplicht werd niet in acht genomen. Verder dient opgemerkt dat verzoeker na het arrest nr. 106 266 dd. 3.7.2012 in de zaak RVV 125 694/IV door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting, geen 13quinquies werd betekend. Na zijn 1^e asielprocedure mocht verzoeker dan ook te nimmer een bevel om het grondgebied binnen de 30 dagen te verlaten bijlage 13quinquies betekend!!! Heden werd verzoeker lukweg een bevel om het grondgebied te verlaten binnen de 7 dagen betekend. Dit is een onaanvaardbare schending van de procedureregels.

Het is dan ook meer dan duidelijk dat het CGVS (i) het artikel 62 van de Vreemdelingenwet, (ii) de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, (iii) de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en (iv) de algemene zorgvuldigheidsplicht, totaal niet heeft in acht genomen, waardoor haar beslissing dient te worden hervormd.

Derde middel

Schending van het proportionaliteitsbeginsel. Verzoeker vordert op grond van een schending van het proportionaliteitsbeginsel de hervorming van de bovengenoemde beslissing van het CGVS. Doordat de gevolgen van de beslissing van het CGVS, meer bepaald mogelijke repatriëring, totaal niet in verhouding zijn met het voordeel dat de Belgische staat eventueel meent uit deze beslissing te kunnen halen. Deze beslissing zou immers tot gevolg hebben dat het leven van verzoeker in gevaar wordt gebracht. Er kan geen twijfel over bestaan dat een terugkeer naar het land van herkomst overdreven is en totaal buiten verhouding staat. Verzoeker heeft nooit tijdens zijn verblijf in België op een of ander wijze schade berokkend aan de Belgische staat of aan de gemeenschap. De negatieve gevolgen van de beslissing zijn bijgevolg van zo'n ernst dat van enige proportionaliteit met een hypothetisch voordeel voor de Belgische staat of voor de belangen van de gemeenschap geen sprake kan zijn. Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing niet proportioneel is."

3.2. Verzoeker betoogt dat *"Er duidelijk één en ander (is) mislopen bij de DVZ en/of het CGVS, waardoor de nieuwe bewijskrachtige stukken van verzoeker niet werden aanschouwen"*. Verzoeker gaat er in de uiteenzetting van de drie middelen van uit dat geen rekening werd gehouden met de stukken die hij heeft neergelegd.

Uit het administratief dossier blijkt volgende:

- Op vraag 16 van het verhoorblad: *"Op basis van welke nieuwe elementen (feiten, documenten of andere stukken) vraagt u opnieuw asiel aan? Geef kort een overzicht van deze elementen. Houden deze verband met uw eerdere aanvra(a)g(en)? Indien ja, licht dit verband toe? Waarom kon u deze elementen niet eerder aanbrengen?"*, antwoordt verzoeker:

"Ik had telefonisch contact met mijn zoon A. en broer A. Ze vertellen me dat de mensen die naar me zoeken nog steeds langskomen om me te zoeken. Tussen 03/2013 en 05/13 kwamen ze heel vaak, nadien minderde het. De laatste keer dat ze langskwamen is ongeveer twee weken geleden. Ik kan bij de politie geen nieuwe documenten of hulp vragen ivm mijn probleem omdat ik met hen problemen heb. Ik weet dat de afpersing zal blijven duren. Mijn zoon is student en komt niet veel naar huis. Mijn broer laten ze met rust omdat hij invalide is. Mijn moeder kreeg last van stress omdat ze naar mij kwamen vragen bij haar."

- Op vraag 19 van het verhoorblad: *"Zijn er behalve voorgaande gegevens nog elementen die u wenst aan te brengen met betrekking tot deze meervoudige asielaanvraag? Welke? Licht deze toe."*, antwoordt verzoeker:

"Mijn broer zou me een video opname sturen waarin te zien is hoe twee politie agenten in burger bij hem langskwamen om naar me te vragen alsook het geld dat ik hen schuldig ben."

- Uit het verhoorverslag dat verzoeker heeft ondertekend, blijkt nog:

"Dit gesprek werd gevoerd in het Russisch – Nederlands. Het verslag werd mij voorgelezen in het Russisch. Ik aanvaard het gehoorverslag. Ik verklaar dat de hierboven vermelde inlichtingen oprecht zijn."

- Op 17 oktober 2013 stuurt verzoeker volgende brief naar de Raad:

"Bij onderhavige nota worden onderstaande aanvullende doorslaggevende stukken overlegd (deze documenten waren nog in het bezit van de vertaler):

- *Twee oproepingen voor verhoor (stuk 10a + stuk 10b). Hieruit blijkt de problematiek zoals uiteengezet in het beroepsverzoekschrift dd. 16.10.2013 eens te meer."*

"Stuk 1 De kennisgeving dd. 19.9.2013 en de bestreden beslissing 18.9.2013 tot weigering inoverwegingname asielaanvraag door het CGVS met bevel om het grondgebied te verlaten dd. 26.9.2013

Stuk 2	Attest voorzitter Bureau voor Juridische Bijstand Kortrijk
Stuk 3	Echtscheidingsakte
Stuk 4	Attest van woonst
Stuk 5	Attest Min Binnenlandse zaken: bewijs van woonst + rijbewijs
Stuk 6	Verklaring werkgever dat 2 onbekende mannen de heer A. op werk kwamen halen
Stuk 7	Medisch attest naar aanleiding van slagen en verwondingen dd. 9.12.2013
Stuk 8	CD met video-opname
Stuk 9	Uittreksel strafregister
Stuk 10	a) + b) oproepingen voor verhoor."

Uit voorgaande volgt dat de verwerende partij op het moment van de bestreden beslissing niet in het bezit was van de stukken die volgens verzoeker nieuwe gegevens aantonen. Het is derhalve niet kennelijk onredelijk van verweerder om te besluiten:

"Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk (nieuw) element in uw dossier voorhanden. U baseert uw huidige tweede asielaanvraag louter op bijkomende verklaringen, waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet (de personen die u wilden afpersen komen nog steeds langs of zoek naar u). Uw vorige aanvraag werd door het CGVS afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen."

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de bestreden beslissing de door hem opgeworpen bepalingen schendt.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Verzoeker toont niet aan dat verweerde is uitgegaan van incorrecte feiten.

De drie middelen zijn ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC